

SEMBRA
LLIBRES

CaRRoussel

Primera edició: setembre de 2015

© Dels textos: Josep Maria Fonalleras, Imma Monsó, Marta Rojals,
Francesc Serés i Màrius Serra, 2015

© De les il·lustracions: Ana Yael, 2015

© D'aquesta edició: Sembra Llibres, Coop. V., 2015

Apartat de correus 8
46740 Carcaixent (Ribera Alta)
sembra@sembrallibres.com
www.sembrallibres.com

Edició: Joan Carles Girbés i Xavi Sarrià
Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es
Correcció: Roger Sarrià
Maquetació: Josep Andrés

Sembra Llibres forma part de l'Associació d'Editorials Independents

Aquest llibre s'ha imprès a Romanyà Valls, SA
amb paper ecològic, offset cru de 80 grams i ha estat compaginat amb
cos 12'5 de la tipografia Chronicle.

ISBN: 978-84-943736-4-0

DL: V-2063-2015

**Josep Maria Fonalleras,
Imma Monsó, Marta Rojals,
Francesc Serés i Màrius Serra**

CARROUSSEL

Il·lustracions d'Ana Yael

SEMBRA
LLIBRES

TAULA

PRÒLEG DE RAMON SIMÓ

Pàgina 9

TAXISTA

JOSEP MARIA FONALLERAS

Pàgina 17

LA RECLUSA

IMMA MONSÓ

Pàgina 37

PUNT MORT

MARTA ROJALS

Pàgina 59

PASSATGERS

FRANCESC SERÉS

Pàgina 89

GRECALÒNIA

MÀRIUS SERRA

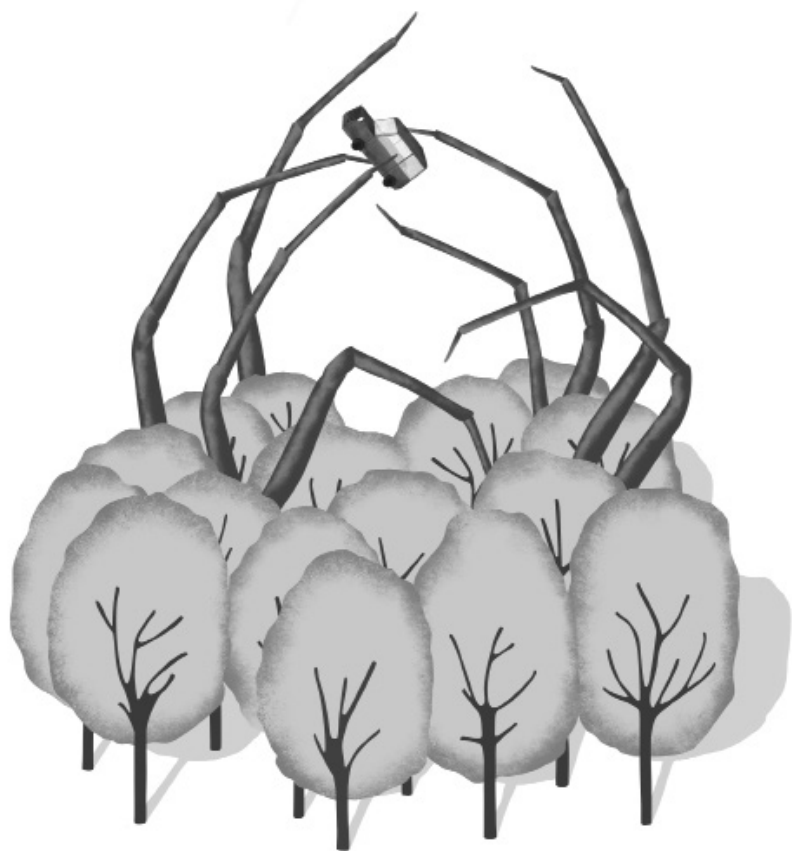
Pàgina 109

FITXA TÈCNICA

Pàgina 127

LA RECLUSA
IMMA MONSÓ

Un home i una dona asseguts dins d'un cotxe aturat en una clariana solitària de bosc. Portes i finestres tancades, tret d'una escletxa de dos dits –perquè hi passi l'aire?– a la finestra de la banda del conductor, que és l'home.

RÀDIO. (*Se sent la veu del locutor.*) Avui, la pregunta del dia, és: «Vostè què prefereix: una bona persona amb mal caràcter o bé una mala persona amb bon caràcter?».

ELLA. Abaixa això, que em fot de mala llet! S'ha de ser cretí, si és que ja no saben què preguntar!

(*Ell abaixa el volum.*)

ELL. Tranquil·la, preciosa, calma't i no treguis la mala bèstia que portes a dins: no oblidis que hem vingut a celebrar que fa vuit anys que ens vam fotre mà, tinguem la festa en pau!

ELLA. Hosti, quina expressió ben poc afortunada, «fotre mà...». (*Pronuncia l'expressió amb menyspreu.*) Per mi, el que compta és la primera vegada que em vaig fixar en tu, quan tu ni tan sols em

coneixies... Tu, en canvi, ja se sap: si no ho toques, no existeix!... (*Fa un gest explícit, de tocar-tocar.*)

ELL. Sí, és el teu retret preferit, oi?, que sóc tan materialista, tan... poc amant de l'abstracció, que em falta fantasia... (*Sospira.*) I guaita, precisament, és un punt important, aquest. Perquè he fet un gran esforç, per deixar anar la imaginació i preparar-te un regal sorprenent... No me n'he sortit del tot, però crec que el pots trobar... emocionant... (*Pausa.*) Des que fa uns mesos em vas donar un ultimàtum, no he parat de pensar a complaure't.

ELLA. (*Estranyada.*) Joo? Jo et vaig donar un ultimàtum?

ELL. (*Empipat.*) És que ni te'n recordes! És que em dius coses horroroses i després, a sobre, te n'oblides!

ELLA. Pots comptar, devia ser alguna discussió d'aquestes que no sabem ni què diem...

ELL. No, no... Jo sí que ho sé, què vas dir. I tenies raó.

ELLA. Mmm...I què coi et vaig dir, per curiositat? És que et juro que no me'n recordo!

ELL. Vas dir que sóc massa amant de la concreció... Que em manca fantasia... En fi, això que tu en dius... el «suc» de la vida... Em vas dir que quan miro, només veig el que hi ha: que per mi menjar és menjar, follar és follar, que no hi veig més enllà... Que sóc negat per a la metàfora... Ah!, i per acabar, em vas dir que t'avorreixo.

ELLA. Hosti, tot això, et vaig dir? Que fort! Sí que sóc una mala bèstia, sí...

ELL. Sí, sí, a tu reconèixer no et costa res... Però segueixes sent una mala bèstia. Jo, en canvi, faig el que puc, per a canviar. Canviar per a complaure't, que és el que més he desitjat a la vida... Això és el que passa quan un home reconeix que no té raó: ens costa reconèixer els defectes, però quan els reconeixem, actuem!

ELLA. (*En un to escèptic.*) I... es pot saber en què es tradueix, això?

ELL. Doncs que et vull sorprendre, emocionar... No, si ja sé que és difícil que a tu amb la teva vida interior ja en tens prou, per a viure grans aventures...

ELLA. (*Impacient.*) Bé, deixem-ho, oi? No hem vingut aquí a parlar de la meva vida interior. Concentra't en el regal o se'ns farà fosc, i a mi és que el bosc de nit em dóna un mal rotllo...

ELL. D'acord. Però és que tot guarda relació.

ELLA. Doncs relaciona-ho, però enllesteix d'una vegada! (*Mira al voltant amb aprensió.*)

ELL. Sí... perquè tu... molta ànsia d'aventura però t'agraden més sense sortir de casa, oi? (*Riu mentre es gira cap al seient del darrere i agafa una objecte, que només li mostra, sense deixar-l'hi agafar.*)
...Voilà!

ELLA. Espero que no sigui una joia, que ja saps que de joies bones, no en porto, des d'aquell dia que em vaig imaginar que em tallaven una orella per endur-se l'arracada... Uix... *(Tremola davant la imatge, que literalment es materialitza en el seu cap.)*

ELL. No, no: no és una joia. No és res que t'hagis pogut imaginar abans... Crec.

(Ella se'l mira, amb un cert interès. Petita pausa.)

ELLA. Doncs apa, demostra'm-ho!

(Allarga la mà en direcció a la capsa, ell li reté el braç.)

ELL. Ep! Un moment, que el regal té dos aspectes... Abans m'has de dir què veus, quan mires aquesta clariana?

ELLA. Fulles. Arbres. Un bosc.

ELL. Res més? No veus... *(Amb ironia.)* una mica més enllà? No veus més del que veus?

ELLA. No..., home, sí: veig un lloc solitari de collons, que per a arribar-hi m'he deixat la ronyonada i només pensar que hem de tornar m'esgarrifo...

ELL. Va, esforça't una mica a recordar...

ELLA. No ho sé, tu... Jo és que totes les clarianes les veig iguals... Com que el camp no m'agrada...

ELL. (*Tovament indignat.*) És que tens aquesta especialitat, nena! Ets al davant d'un lloc idíl·lic i només hi veus inconvenients. Ara, de segur que mires una paret de totxos i hi veus... jo què sé, l'illa de Pasqua!

ELLA. (*L'interromp.*) No podem deixar això de les endevinalles?

ELL. (*Compungit.*) Ai... Per ser que tens tanta imaginació, tens molt poca memòria. Aquest... és el primer lloc on ens vam... bé, ja sé que no t'agrada l'expressió «fotre mà» i no vull pas despertar la mala bèstia que portes a dins, però aquí és on vam cardar per primera vegada, t'hi vaig portar amb l'excusa que et venia a ensenyar les colònies de mosquits... quan feia la tesi... Te'n recordes?

ELLA. (*Contudent.*) No.

ELL. Recordo fins i tot la frase; t'estava dient: «Sabies que una oreneta pot arribar a consumir entre cinc i set grams de mosquits al dia...» just quan te'm vas llançar al damunt...

ELLA. Home, és que mentre m'explicaves les teves precisions sobre les larves aquelles fastigoses jo m'imaginava que..., en fi, si no arribo a anar per feina encara hi seríem... Però au, va... anem al gra...